

กว่าจะมาเป็น...คอนเสิร์ตผู้ต้องขังครั้งแรกของโลกในไทย

ต้นไผ่

เปาโลถูกจับ เพราะสอนพระวจนะ และกระทำพันธกิจฯ ถูกเล่นงานโดยประชาชนชาวโรม เจ้าเมืองได้กระชาก เสื้อ โขบติ จำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา ประมาณเที่ยงคืน...เปาโล และสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายในคุกก็ฟังอยู่ ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ จนรากคุกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจองก็หลุดจากเขาสั้นทุกคน ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษคงหนีหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย แต่เปาโลร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย” นายคุกตัวสั่นวิ่งเข้าไปกราบ “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” เปาโลและสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่าน” (กิจการ 16:25-31)

นี่คือเรื่องราวในประวัติศาสตร์สมัยพระคัมภีร์ใหม่ ที่พระเจ้าทรงใช้วิกฤตการณ์ที่เกิดกับ อ.เปาโล ให้เป็นโอกาสเพื่อประกาศกับผู้ต้องขังและผู้คุมด้วย

จนถึงวันนี้ พระองค์ยังทรงสมควรที่จะรับคำสรรเสริญและการขอบพระคุณ

สำหรับประเทศไทย อันเป็นชาติเอกราชและมีสิทธิเสรีภาพ ในการประกาศเรื่องราวของพระเจ้าพระองค์ยังทรงเปิดโอกาส เปิดประตูออกอย่างกว้างขวาง เพื่อการประกาศฯ จะเข้าไปถึงเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย และผู้ต้องขังในกรมราชทัณฑ์ เราไม่ต้องถูกจับหรือคุมขังเพราะการประกาศฯ เหมือนสมัย อ.เปาโล ภาวใจจากคริสตจักร และองค์กรคริสเตียนหลายแห่ง ได้หว่านและเกิดผลมากน้อยตามกำลัง ได้หว่านและเกิดผลมากน้อยตามกำลัง พระองค์ทรงเปิดดวงใจนักโทษเหล่านั้นในที่ต้องขัง ซึ่งมีอาจถูกสกัดกั้นอีกต่อไป พาให้ผู้ทัณฑ์โทษแล้ว เกิดภาวใจเข้าร่วมทำพันธกิจของพระเจ้า พระองค์ทรงใช้พวกเขาได้แล้วในที่ต้องขัง และที่อื่น ๆ เพื่อประกาศความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

ดิฉันมีโอกาสดำเนินฟังคอนเสิร์ต “**พระคุณพระเจ้า**” อย่างไม่ได้ตั้งใจเมื่อปลายปี 2002 ณ คริสตจักรสะพานเหลือง (เชื่อว่าและขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงจัดเตรียมโอกาสนี้แก่ดิฉันอย่างไม่รู้ตัว) ผู้เข้าชมเต็มห้องตลอดจนที่นั่งเสริมถึงประตูทางเข้าได้ฟังการร้องเพลง คำพยานของผู้ต้องขัง ปฏิบัติการของผู้ต้องขังทุกคน อากาสนึกในความผิด การตั้งปณิธานอันแน่วแน่ จากเพลงที่พวกเขา ร่วมกันแต่งขึ้นกับทีมประกาศฯ อันกล่าวถึงพระคุณความรักของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา พี่น้องคริสเตียนที่ไปสอนพวกเขา ร้องเพลงทำให้พวกเขายิ้มได้ หัวเราะได้อีกครั้งและการกล่าวสุนทรพจน์ของท่านอธิบดีกรมราชทัณฑ์ เป็นที่ประทับใจผู้ชมมาก ท่านกล่าวสรรเสริญขอบคุณพระเจ้า ที่มีคณะพันธกิจเรือนจำ เข้ามาช่วยเหลือแบ่งเบาภาระนี้ขัดเกล้าจิตใจ และสร้างสรรค์คนดีขึ้นมาใหม่ “...ซึ่งหากคริสเตียนยังคงทำ

เช่นนี้เรื่อยไป สักวันหนึ่งคุณจะไม่มีในประเทศไทย และในโลกนี้อีก...อาเมนและนี่คือครั้งแรกในประวัติศาสตร์โลกและที่ประเทศไทย ที่อนุญาตให้ผู้ต้องขังออกมาร้องเพลงแบบนี้ โดยไม่มีเครื่องพันธนาการ” และในท้ายที่สุดท่านได้ฝากผู้ต้องขังทุกคนที่กำลังจะพ้นโทษออกไป ในอ้อมแขนของคริสเตียน เพื่อให้โอกาสเขาในอาชีพการงานต่อไป “...เพราะในบรรดาผู้ต้องขังทั้งหมด มีทั้งที่ต้องจำคุกโดยปราศจากความผิด เพราะขาดความรู้ ขาดโอกาสในการรู้ความ ฯลฯ ผู้ต้องขัง 95% ต้องโทษคดีอาชญากรรมติดซึ่งไม่ใช่ฆาตกร และไม่ใช่คนเลวร้ายมาก่อน ปัจจุบันจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเกินกำลังของทางกรมราชทัณฑ์ที่จะรองรับได้”

ต่อไปนี้เป็นบทสัมภาษณ์ที่ได้นำมาฝากท่านผู้อ่าน เพื่อทำความรู้จักพันธกิจเรือนจำคริสเตียนในประเทศไทย ขอแนะนำท่านได้รู้จักกับผู้อำนวยการพันธกิจเรือนจำคริสเตียนฯ อาจารย์สุนทร สุนทรธารวงศ์ และทีมงาน พี่น้องคริสเตียนกลุ่มนี้ มีภาระใจด้านการประกาศด้วยเสียงเพลง

ผู้เขียน :อาจารย์กรุณาแนะนำกลุ่มพันธกิจฯ นี้คร่าว ๆ เกี่ยวกับความเป็นมาแรงบันดาลใจในพันธกิจนี้วัตถุประสงค์ และการดำเนินงานเป็นอย่างไรบ้าง?

พันธกิจเรือนจำฯ: มกราคม 2544 เราได้เริ่มพันธกิจเรือนจำฯ ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษ จ.ปทุมธานี ผู้ต้องขังชายในคดีอาชญากรรม 4,800 คน ด้วยกิจกรรมที่ทำประจำวันอังคาร คือการร้องเพลงนมัสการพระเจ้า ฟังคำพยาน เทศนา ปิดด้วยการอธิษฐานร่วมกับผู้ต้องขัง จนวันหนึ่ง ผู้อำนวยการทัณฑสถานฯ นายสรสิทธิ์ จงเจริญได้มาคุยกับผม ถึงเรื่องการร้องเพลงของผู้ต้องขังในการนมัสการพระเจ้าท่านชอบมาก จึงถามว่า “เป็นไปได้ไหมที่จะนำผู้ต้องขังเหล่านี้ มาฝึกร้องเพลงประสานเสียง” ผมรับปากว่า “เป็นไปได้ แต่ต้องขอเวลาไปหาทีมงานฝึกคณะนักร้องก่อน” ในที่สุดเดือนสิงหาคม 2544 ผมจึงได้ทีมงาน “โครงการเสียงเพลงสร้างชีวิต” เข้ามาเริ่มฝึกผู้ต้องขัง โดยมี อ.สถิต สุขงษ์ชัยพฤกษ์ (ผู้อำนวยการเพลง) อ.พิชัย โชคพารุ่งเรือง (นักกีตาร์) อ.สิริ จัง (นักเปียโน) อ.สุบิน ไชยรัตน์ (ประสานงานนักร้อง) อยากรู้ดี เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับปีนี้ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึง กันยายน 2545 ได้มีผู้ต้องขังกลับใจรับเชื่อกว่า 2,000 คนรับศีลมหาสนิทชายหญิงจำนวน 527 คน จากการเข้าเยี่ยมเยียนผู้ต้องขัง 53 แห่ง

ผู้เขียน: วัตถุประสงค์และการดำเนินการของโครงการฯ นี้

พันธกิจเรือนจำฯ: เราตั้งใจที่จะใช้เสียงเพลงบำบัด พี่นฟูชีวิตสร้างชีวิตภายในให้มีความสงบ สุกภาพอ่อนน้อม เกิดคุณธรรม เป็นพยานประกาศ และสรรเสริญความรักของพระเจ้า จากเดือนสิงหาคม 2544 เรานำผู้ต้องขังที่รับเชื่อใหม่มาและสนใจการร้องเพลง จำนวน 120 คน มาคัดเลือก และแบ่งกลุ่มเสียง เริ่มไปที่ละชั้น งานได้เริ่มไปด้วยความยากลำบากในช่วงต้น เนื่องจากผู้ต้องขังไม่มีความรู้ด้านดนตรี หรือการอ่านโน้ตเพลงเลย ทั้งผู้สอนก็เหนื่อย ผู้เรียนก็บ่นว่ายาก พวกเราอธิษฐานขอการทรงนำ

และน้ำพระทัยของพระเจ้า สำหรับโครงการนี้มาก สองสามเดือนผ่านไป คณะนักร้องชุดนี้ เริ่มร้องเพลง ได้ดีมากขึ้น ผู้อำนวยการทัตตสถานฯ ได้สั่งให้นักร้องใช้เวลาทุกวัน ๆ ละ 3 ชั่วโมง ฝึกร้องเพลงด้วยตนเอง จากเทปตัวอย่างที่เราให้ไว้เสียงเพลงได้กระหึ่มภายในเรือนจำทุกวัน จนนักร้องมีการพัฒนาที่ดีขึ้นมาก เราใช้เวลาสอนพวกเขาทุกวัน อังคาร เวลา 09.00-12.00น. ได้คลุกคลีและเรียนรู้ชีวิตจริงของพวกเขามากขึ้นทุกวัน และวันหนึ่ง ผู้ต้องขังจำนวนหนึ่ง อ.พิชัย และผม ได้ร่วมกันแต่งเพลงหนึ่ง ชื่อ “บทเพลงแห่งคำสัญญา” ซึ่งเน้นถึงคำสัญญาเลิกสิ่งเสพติดอย่างเด็ดขาด โดยฟังพลังจากพระเจ้า ทุกคนชอบเพลงนี้มาก...เราขอสัญญาร่วมพลังเป็นหนึ่งเดียวกัน ผ่านเสียงเพลงให้เพลงนี้เป็นคำสัญญา เพลงสร้างชีวิต พิชิตยาเสพติด

ผู้เขียน: คาดหวังไว้อย่างไรบ้าง? ปัจจุบันคิดว่าเราได้บรรลุเป้าหมายไปแล้วกี่เปอร์เซ็นต์? แผนการในอนาคต?

พันธกิจเรือนจำ: เราตั้งใจไว้แต่แรกก็เพียงเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังชาย ให้ลดละเลิกสิ่งเสพติด โดยหันมาใช้ชีวิตกับการร้องเพลงของพระเจ้า แต่การร้องเพลงได้ขยายออกไปเกินความเข้าใจของเรา ทางกรมราชทัณฑ์ขอให้เราฝึกคณะร้องประสานเสียงหญิงขึ้น อีก 3 คณะ คือ คณะนักร้องทัตตสถาน บำบัดหญิง จ.ปทุมธานี, ทัตตสถานหญิงกลาง, ทัตตสถานหญิง จ.เชียงใหม่ รวมเป็นทั้งสิ้น 4 คณะ ซึ่งได้นำพวกเขาออกแสดงในงานต่าง ๆ เช่น เมื่อเดือนธันวาคม 2544 ผู้อำนวยการทัตตสถานฯ ได้เชิญท่านรองอธิบดีกรมราชทัณฑ์ร่วมฟังการฝึกร้องเพลงของคณะฯ นี้ ท่านชื่นชมผลงานของเรามาก ทุกคนจึงคิดว่า เราน่าจะนำคณะฯนี้ ออกมาแสดงให้ผู้คนภายนอกได้ชมกันบ้างและสิ่งที่เกินความคาดหวังก็เกิดขึ้นในวันศุกร์ที่ 15 มีนาคม 2545 ณ ห้องประชุมกรมราชทัณฑ์คอนเสิร์ตครั้งแรกของผู้ต้องขัง โดยมีท่านรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และการเดินทางเพื่อประกาศด้วยเสียงเพลงก็มีขึ้นต่อไปเรื่อย ๆ

ผู้เขียน: คิดว่าพันธกิจนี้ จะมีผลทางจิตใจอย่างไรบ้าง ต่อพี่น้องคริสตชนทั้งหลาย? และอยากให้ฝากข้อคิดอะไรไว้กับผู้อ่านและคริสตชนด้วย?

พันธกิจเรือนจำ: จากการใช้เวลานานมีสัปดาห์ครึ่งชั่วโมงก่อนการซ้อมเพลงทุกครั้งที่เราไปเยี่ยมพวกเขา นอกจากเราได้เก็บเกี่ยวจิตวิญญาณแล้ว ผมอยากขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทีมงานที่ได้ร่วมสร้างมิติใหม่ในงานพันธกิจเรือนจำ เป็นการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ในจิตใจของผู้ต้องขังที่มีเสียงร้องแห่งความทุกข์ยาก มาเป็นผู้ต้องขังที่สร้างสรรค์ความสุขให้ผู้คนมากมายด้วยเสียงเพลง

ทางด้านผู้ร่วมงาน “โครงการเสียงเพลงสร้างชีวิต” ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “กลัวบรรยากาศในคุก...ยากมาก ๆ ที่จะฝึกพวกเขาที่ไม่มีความรู้และประสบการณ์การร้องเพลงเลย”

ต่อไปนี้เป็นทัศนะของหลาย ๆ ท่านที่มาร่วมงานในพันธกิจนี้

อ.สถิต สุกงชัยพฤษ (ผู้อำนวยการเพลง)

“ครั้งแรก อ.สุนทร เชิญชวนผมให้ช่วยฝึกซ้อมเพลงแก่ผู้ต้องขังไม่อย่ากรับครับ แต่ผมอธิษฐาน และหลังจากปรึกษาคณะพ่อ ใจผมก็ยังคงวิตกอยู่ ยังไม่รับพวกเขาอย่างสนิทใจแต่เดี๋ยวนี้ ผมมีความสุข ชื่นชม จริงใจและเห็นแล้วว่าอิทธิพลของเสียงเพลงของพระเจ้าสร้างเสริมจิตวิญญาณทะลุถึงใจส่วนลึกของผู้ต้องขังให้ใคร่ครวญ และรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ได้”

อ.พิชัย โชคพารุ่งเรือง (นักกีตาร์และแต่งเพลง)

“ผมรับใช้เต็มเวลากับทีมฯ ได้ 2 ปี รับหน้าที่งานด้านดนตรีนมัสการได้เห็น ความตั้งใจของผู้ต้องขังพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน่าแปลกใจ ผมเคยหลงหายและได้กลับมาหาพระเจ้า โดยการทรงนำด้วยเสียงเพลงและดนตรี ผมจึงมั่นใจว่า เพลงเป็นเครื่องมือที่พระเจ้านำคนเหล่านี้มาหาพระองค์เช่นกัน”

อ.ศิริ จัง (นักเปียโน)

“อ.สุนทร ได้เล่าโครงการนี้ให้ฟัง และชวนให้มาเล่นเปียโน ทุกอย่างแปลกไปจากที่ผมคาดคิด ทุกคนเดินอิสระ ใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน คล้ายโรงเรียนประจำ มีกิจกรรมทำทุกวันพระเจ้ารักทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใดหนุใจผมว่า เมื่อมีอิสรภาพ ให้เราใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง มีคุณค่า และถวายเกียรติพระเจ้า พวกเขาซื่ออย่างตั้งใจมาก ช่วยเหลือกัน มีนักโทษคนหนึ่งบอกว่า เมื่อเขาออกไปแล้วจะพาลูกและภรรยาไปคริสตจักร ฟังแล้วขอบคุณพระเจ้า เสียงเพลงของพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้จริง ๆ ครับ ฉะนั้นความเชื่อ (โรม 10:17) เกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน (เสียงเพลง) และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์ (ด้วยเสียงเพลง)”

อ.สุบิน ไชยรัตน์ (ผู้ประสานงานคณะนักร้องฯ)

“ผู้ต้องขังเป็นคนไม่ดีไปสนใจ ทำไม...ความคิดนี้ได้เปลี่ยนไปเมื่อได้ช่วยงาน อ.สุนทร ระยะเวลาหนึ่งที่ผมตัดสินใจรับใช้เต็มเวลา พระเจ้าสอนให้ผมรู้ถึงฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่เปลี่ยนชีวิตคน อธรรม ให้กลายเป็นคนชอบธรรมได้ ผมน้ำตาไหลเมื่อได้เห็นนักโทษมากมายกลับใจ พระเจ้าทรงใช้คนพวกนี้สอนให้ผมเห็นถึงคุณค่าของชีวิตใหม่ โอกาสใหม่ ผมเล่นดนตรีไม่เป็น แต่ผมชอบร้องเพลง แม้เสียงจะไม่ดี ผมเชื่อว่าบทเพลงของพระเจ้ามีชีวิต มีความหมายให้ผู้ฟัง ดังที่พระองค์ทรงสร้างชีวิตของคณะนักร้องผู้ต้องขังนี้”

ด้วยพระคุณของพระเจ้าทำให้เราได้เห็นพันธกิจฯ นี้สำเร็จ...

ด้วยความเชื่อและหวังใจว่าบทความนี้จะเป็นที่หนุนใจอันเปี่ยมด้วยพระพรแก่ผู้อ่านทุกท่าน และนำท่านให้ประจักษ์ถึงการอัศจรรย์ของพระเจ้าผ่านชีวิตของผู้ต้องขัง และทีมงานโครงการเสียงเพลงสร้างชีวิต ให้มีโอกาสเดินทางเข้าออกเรือนจำได้อย่างเสรี เพื่อกระทำพันธกิจรับใช้ประกาศฯ ไปในหลายจังหวัด พระองค์เลือกใช้ผู้ต้องขังมากกว่าคุณหรือ? พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์นำ อ.เปาโลอย่างไร? พระองค์ก็จะทรงนำผู้ต้องขังและผู้รับใช้หลายท่านในปัจจุบันคุณเดียวกัน

ข้อคิด...คริสเตียนควรป้องกันอย่างไร? ก่อนที่บุตรหลานของท่านจะเดินเข้ามาที่นี่! ...อย่างนักโทษหรือผู้รับใช้?

จากความจริงข้อหนึ่ง...ความผิดพลาดในขบวนการยุติธรรมอาจเกิดขึ้นได้ เพราะเราคือ มนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์แบบ หรืออาจจะขาดความรู้ในการสู่คดีก็ตาม แต่ในพระเจ้าทรงความยุติธรรม เทียงตรงเสมอ...ดั่งเพลง “Rejoice to the lord” หนึ่งในเพลงคริสเตียนที่ใคร่ขอฝากไว้กับท่านผู้อ่าน

*จงยินดีในพระเจ้าพระองค์ไม่ผิดพลาด ทุกย่างก้าวที่ข้าเดิน ทรงนำทางตลอดไป เมื่อทรงทดลองข้าในทางพระองค์ ข้าจะเป็นดั่งทองคำ

1. พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ในทุกสิ่งเมื่อทรงทดลองข้าในความทุกข์ยากหนักหนา ขอบคุณองค์พระเจ้าในความรักมากมาย ในความกลัวทรงประทานบทเพลง
2. ข้าไม่อาจเห็น ถึงความลำบากภายนอกหน้า เมื่อข้ามมองดูกางเขนของพระองค์พระผู้ช่วยข้า และยอมถวายตัวต่อพระองค์ในวันนั้น ข้าจึงมีความสุขภายในใจ
3. เดียวนี้ข้ารู้ การทดลองจากพระองค์ ทรงทำให้บุตรของพระองค์เข้มแข็งในความรัก ข้าเชื่อและวางใจเพราะพระองค์ทรงช่วยเหลือ เกิดผลเมื่อสนิทกับพระองค์.

ที่มา: พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 54 ฉบับที่ 290 มกราคม-กุมภาพันธ์ 2003 หน้า 33-36.